

1.

Ráno o šiestej ma zobudilo čosi fakt zvláštne! Naozaj, netáram. Pokojne by som prisahal na holý pupok, keby som sa nenarodil úplne bez neho. Dobre, teraz si trochu vymýšľam. Pupok mám rovnaký ako všetci ostatní, ak teda nepočítam Jariabka, ktorý ho má naozaj hnusný!

No nič to nemení na tom, že ma o šiestej hodine a jednej minúte prebudilo kohútie zakikiríkanie. Je mi jasné, že si teraz trochu klopkáte po čele, pretože čo je na tom nenormálne, raňajšie kohúty sú predsa na dedine tá najbežnejšia a naj-otravnejšia vec. No áno, to sú. Ale NIE u nás!

My totiž máme vyhlášku, ktorá zakazuje akékoľvek hlučné zviera, ktoré vstáva zavčas rána. A kohút je vďaka starostovi Nejedlému na prvom mieste! Náš starosta totiž strašne rád spí! Určite nie je ten typ, čo by už od svítania pobehoval po dedine a konal dobro; sme radi, keď ho občas zbadáme v podvečer. Stará Capková, ktorá veští z kariet a občas z kávovej usadeniny, ale vraj už prešla aj na veštby z nesky, pretože zalievak takmer vyhynul, aspoň teda u nás, tak práve tá Capková hovorí, že raz mala pri vykladaní kariet príšernú vidinu, v ktorej jasne videla obrovského medveďa Björna, ako sa kľembá k našej dedine. No a myslí si, že práve starosta Nejedlý je tým medveďím prevtelením. Preto chrápe až do obeda a doma má vraj neporiadok ako v jaskyni. To naozaj nemôžem posúdiť, nikdy som u neho nebol a s Ančou Nejedlou sa dvakrát nekamarátime ani v škole.

Tým som chcel jednoducho vysvetliť, prečo sa mi to kikiríkanie zdalo čudné, keď je u nás zakázané. Kohúta majú iba Knapovci a Šťastní, a to len

preto, že jednému dali chirurgicky odstrániť hlasivky a druhý sa narodil nemý. Teraz majú z nich super biznis, pretože ak niekto chce kuriatka, musí sa dohodnúť s jedinými majiteľmi kohútov a mastne vysoliť za to, že im ich kohút vyletí na sliepku.

Okrem toho u nás platí, že kto jačiacu zviera odchyť prvý a prinesie ho na úrad, dostane zaplatené.

Kohút ma teda zobudil o šiestej hodine a jednej minúte a o šesť nula osem som už stál v tričku a kraťasoch na rínku a počúval, či sa kikirikanie ozve ešte raz.

Ozvalo sa!

Chcel som sa hneď vybrať k rybníku, odkiaľ sa vášnivé kikirikí ozvalo, keď som počul dupot. To sa ku mne hnala Lufka, ktorá nesmela nikde chýbať a bola moja takmer najlepšia kamarátka! Takmer najlepšia preto, lebo som mal dve kamošky a jedného kamoša. Boli sme silná štvorka a naučili sme sa vravieť si takmer najlepší preto, aby nikomu nebolo ľúto, že nie je ten najlepší!

„Tiež si to počul?“ spýtala sa, keď do mňa vrazila v plnej rýchlosti ako zle zaparkovaný parný stroj.

„Prečo si myslíš, že by som bol cez prázdniny hore o šiestej ráno?“

„É, pretože si ranné vtáča?“ kontrovala hneď Lufka a sama sa svojmu vtipu zasmiala. Vedela veľmi dobre, že som na tom trošku ako náš starosta a že keď si môžem prisať, rozhodne s tým problém nemám. Lufka sa vždy veľmi rada smeje svojim vtipom, najmä tým fakt najhlúpejším, čo úplne chápe, pretože sa im nikto iný nesmeje.

Ináč, aby ste vedeli, Lufka sa normálne volá Lucka, ale v materskej škôlke a v prvých troch triedach základky nevedela vysloviť C a S. Vyslovovala ich ako F. Jej tato mal kráľne nové fako, mama fukňu, ja na defiatu fyr a za všetko mohla jej feftra Fimona. Rozumiete, však? Slovom – dieťa s poruchou reči. Pre nás bola raz a navždy Lufka, a to aj po tom, čo ju jej mama, ktorá sa živila ako

vývojárka písmeňiek do polievky, vzala k nejakému fakt dobrému logopédovi, a ten našu Lufku konečne naučil hovoriť ako človeka.

Kikirikííí! – ozvalo sa po tretí raz. Kdesi sa otváralo okno.

„Makaj, padáme! Nech ho nájdeme ako prví! O chvíľu bude hore celá dedina!“

Rozbehli sme sa po rínku ku kravínu a k lúkam, kde sa nachádzalo naše najobľúbenejšie miesto na svete – rybník Polievka, pri ktorom sme trávili väčšinu voľného času.

Už sme vybiehali na poľnú cestu, keď sa za nami ozvalo:

„Lufkáááá! Ľubóóóóš! Počkajte!“

Ani sme sa nemuseli obrátiť, hneď sme vedeli, že sa za nami rúti Lolo Uspíšil, tretí takmer najlepší kamoš. Pod tričkom sa mu natriasalo sadlo, ale bežal urputne ako nosorožec, ktorý chce podupať po aute nejakému protivnému turistovi!

Trochu sme spomalili, ale bežali sme ďalej.

„Debžotííí, počkajte!“ kričal za nami Lolo a Lufka sa začala, samozrejme, smiať, pretože, ako som spomínal, je trochu šibnutá a debžot je jej slovo, ktoré často používa na všetko, aj na nepodarenú rajčinovú omáčku v školskej jedálni.

„Sám si debžot! Švihaj, ty Fiti-faldi!“ vykričala a už sa zasa chichotala a ja s ňou a niekde za nami sa šklábil aj Lolo, takže my vpredu sme sa museli aj tak zastaviť, pretože bežať a smiať sa naraz nedá. Spadli sme do trávy a tam sme sa

chvíľu váľali od smiechu, kým nás Lolo dohnal. Vyzeral ako šialená tlačienka, vlasy mu trčali na všetky strany, tričko mal mastné od nejakej salámy a vôbec -zdalo sa, akoby sa týždeň neumýval, čo bolo dosť dobre možné, lebo bolo suché leto a okrem kikiríkacej vyhlášky platila aj vyhláška polievacia a splachovacia, takže celá dedina sa umývala v Polievke. Rybník mal silný podzemný prameň a nikdy nevyschol, teda aspoň čo si ja za svoj dlhý dvanásťročný život pamätám.

„Hej, prečo ste ma nezobudili, že je lov na kohúta?“ dychčal Lolo. „Chceli ste si prachy rozdeliť iba vy dvaja, čo?“

„Debžot,“ povedala mu Lufka, „asi išlo o rýchlosť, nie? Keby sme mali čakať na teba, kým sa preberieš, naraňajkuješ, usmeješ... no, to ani nie..., tak by už kohúta dávno schňapol ktosi iný!“

Lolo už zasa dýchal trochu ako človek.

„No áno, ale správu ste mi do mobilu mohli hodiť!“ Potom sa zdvihol a zavrelil: „Tak ideme,“ čo som naozaj nechápal, pretože na to, aký bol tučko, mal fantastickú kondičku.

K rybníku sme dorazili ani nie o desať minút.

„Ty kokso!“ vypadlo z Lufky, „vidíte to čo ja alebo som sa dnes ešte nezobudila?“

Videli sme to.

Uprostred Polievky plávala maringotka. Nie novodobá, ale taká krásna, vyrezávaná, azúrovomodrá so žltou strechou a verandičkou. A na tej verande stálo dievča, ktoré kričalo: „Jolanda, čím si staršia, tým si hlúpejšia! To si nemohla počkať, kým ťa vypriahneme?“

„Ty kokso,“ zopakoval Lolo a vytiahol mobil, „toto si musím vyfotiť!“

Vlastne ani tak nešlo o tú plávajúcu maringotku, nakoniec už nešlo ani o kohúta, čo hulákal z tej žltej strechy, mal okolo krku šál a na nohách uple-

